

Rep. nr. 18/13

*

NB-004-12

*

Tegensprekelijke
eindbeslissing van 23
april 2013

*

Beroep tegen de
beslissing van 25 mei
2012 van de Kamer van
Eerste Aanleg

*

VAN RECHTSWEGE
UITVOERBAAR BIJ
VOORRAAD
NIETTEGENSTAANDE
CASSATIEBEROEP

KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, bij artikel 144, § 2 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

BESLISSING

In de zaak van : De heer A..., logopedist, wonend te XXXX,

Appellant, met als raadslieden, mr. B... en mr. C..., advocaten met kantoor te XXXX.

Tegen :

RIZIV – DIENST VOOR GENEESKUNDIGE
EVALUATIE EN CONTROLE, openbare
instelling van sociale zekerheid, met zetel te
1150 Brussel, Tervurenlaan 211,

Geïntimeerde, voor wie zijn verschenen,
dr. D..., geneesheer-inspecteur-directeur, en de
heer E..., attaché, ambtenaren bij verzoeker.

*

* *

Op de openbare terechtzitting van 26 maart 2013 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van artikel 18, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV.

*

* *

RETROACTEN

Gelet op de gedingstukken, in het bijzonder:

- het dossier van de DGEC van het RIZIV;
- de bestreden beslissing van de Kamer van Eerste Aanleg van 25 mei 2012, aan appellant ter kennisgeving aangeboden op 30 mei 2012;
- de beroepsakte van 28 juni 2012, neergelegd op de griffie op 28 juni 2012;
- de besluiten van geïntimeerde van 16 juli 2012, neergelegd op de griffie van de Kamer van Beroep op 16 juli 2012;
- de besluiten van appellant van 18 oktober 2012, neergelegd op de griffie van de Kamer van Beroep op 18 oktober 2012;
- de synthesebesluiten van geïntimeerde van 30 oktober 2012, neergelegd op de griffie van de Kamer van Beroep op 30 oktober 2012;
- de conclusies van appellant van 3 december 2012, neergelegd op de griffie van de Kamer van Beroep op 3 december 2012;
- de vaststelling van rechtsdag op 26 maart 2013;
- de oproeping van de partijen op 25 februari 2013.

Gehoord op de openbare terechtzitting van 26 maart 2013:

- mr. F...loco mr. B... en mr. C... in de uiteenzetting van de middelen en conclusies namens appellant;
- de heer A... in de uiteenzetting in zijn toelichting;
- dr. D... in de uiteenzetting van het medisch-technische luik van de middelen en conclusies namens de geïntimeerde;
- dhr. E... in de uiteenzetting van het juridische luik van de middelen en conclusies namens de geïntimeerde;

Wat het opleggen van een administratieve geldboete betreft stelt de geïntimeerde ter zitting dat hij toepassing vraagt van het principe van de mildere strafwet (artikel 2, lid 2 Strafwetboek).

De geïntimeerde vraagt daarom dat aan appellant een administratieve geldboete van 250 € te vermenigvuldigen met de opdecimen, zoals bepaald in artikel 225,3° van het Sociaal Strafwetboek, zou worden opgelegd in plaats van de boete opgelegd door de Kamer van Eerste Aanleg.

De appellant werd gehoord en gedraagt zich naar de wijsheid van de Kamer van beroep aangaande het opleggen van de administratieve geldboete.

De debatten, gevoerd in het Nederlands, werden gesloten, de zaak in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op de buitengewone openbare terechtzitting van 23 april 2013.

*
* * *

DE FEITEN

1. De tenlasteleggingen

Het verzoekschrift van verzoeker –thans geïntimeerde– omschrijft de tenlasteleggingen als volgt:

“Dhr. A..., RIZIVnr. XXXX, heeft getuigschriften voor verstrekte hulp opgesteld, ondertekend en een terugbetaling door de verplichte verzekering van geneeskundige verzorging en uitkeringen veroorzaakt, waarbij de volgende inbreuken werd vastgesteld:

Reglementaire basis:

Wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, art. 53, § 1;

Verordening van 28 juli 2003 tot uitvoering van artikel 22, 11° van de gecoördineerde ZIV-wet van 14 juli 1994, art. 6, § 1, 9°;

NGV, art. 36, § 1;

1. Het aanrekenen van verstrekkingen welke niet overeenstemmen met de wet of haar uitvoeringsbesluiten

A. Logopediezittingen, die boven de dertig minuten uitliepen, werden als twee of drie zittingen (op verschillende en fictieve data) aangerekend.

Dhr. A... kon niet aantonen welke geattesteerde en terugbetaalde zittingen ‘compensaties’ waren.

Er werden 1.932 verstrekkingen voor het bedrag van € 33.039,87,

ten onrechte aangerekend, namelijk 443 x verstrekking 713311 voor € 6.477,84, 1032 x verstrekking 714313 voor € 14.902,08 en 457 x verstrekking 714615 voor € 11.659,95.

B. Alle logopediezittingen werden geattesteerd als individuele zittingen daar waar het collectieve zittingen betrof.

Deze zijn voor betreffende aandoeningen niet aanrekenbaar.

Er werden 1.932 verstrekkingen voor het bedrag van € 33.039,87, ten onrechte aangerekend, namelijk 443 x verstrekking 713311 voor € 6.477,84, 1032 x verstrekking 714313 voor € 14.902,08 en 457 x verstrekking 714615 voor € 11.659,95.

Deze verstrekkingen zijn identiek aan de verstrekkingen van tenlastelegging 1 A.

2. Het aanrekenen van verstrekkingen waarbij de administratieve documenten niet werden opgesteld overeenkomstig de wet of haar uitvoeringsbesluiten.

Logopediezittingen die uitgevoerd werden op school, werden aangerekend als zijnde uitgevoerd in het kabinet van de logopedist.

- geen financiële repercussie voor de ZIV voor logopediezittingen van 30 minuten
- logopediezittingen van 60 minuten op school zijn niet aanrekenbaar.

Het betreft verstrekkingen (buiten de schooluren) die volledig overlapt worden door de verstrekkingen van tenlastelegging.

Deze inbreuk heeft geen financiële weerslag voor de ZIV. De R-waarden voor behandelingszittingen van 30 minuten in het kabinet van de logopedist of op school van de verzekerden zijn identiek.

In totaal werd voor € **33.039,87** ten onrechte aangerekend aan de verplichte ziekteverzekering. Dit bedrag werd niet terugbetaald.

Voor de gedetailleerde reglementaire basis, de verklaring van verpleegkundige A..., de verklaringen van verzekerden en getuigen wordt verwezen naar de bijgevoegde synthesesnota.”

De verzoekende partij vorderde voor de Kamer van eerste aanleg op grond van artikel 142, § 1, 2° GVVU-wet de terugbetaling van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen ten belope van 33.039,87 euro, alsook een administratieve geldboete van 16.519,93 euro, zijnde 50% van de waarde van de ten onrechte

aangerekende verstrekkingen.

2. De betwiste beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 25 mei 2012

De Kamer van Eerste Aanleg verklaarde de vordering van eiser, thans geïntimeerde, ontvankelijk en gegrond en veroordeelde verweerder, thans appelland, tot de terugbetaling van het bedrag van 33.039,87 euro en een administratieve geldboete ten belope van 50% van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen, hetzij 16.519,93 euro.

3. Vorderingen in hoger Beroep

Appelland vraagt aan de Kamer van Beroep:

“Het hoger beroep ontvankelijk, toelaatbaar en gegrond te verklaren.

Het bestreden vonnis te vernietigen en opnieuw recht te doen als volgt:

De originele vordering van geïntimeerde af te wijzen.

Minstens te beperken toe 1/3de van de beweerde bedragen.

De originele vordering tot administratieve sanctie af te wijzen.”

Geïntimeerde vraagt aan de Kamer van Beroep:

“Het verzoekschrift tot hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond te verklaren en derhalve de beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 25 mei 2012 volledig te bevestigen.”

*
* *

BEROEPSGRIEVEN

1. Standpunt van de verzoeker in beroep

In de eerste plaats stelt de appelland dat zijn rechten van verdediging zijn geschaad geworden omdat in de Kamer van Eerste Aanleg ten onrechte een beslissing op tegenspraak werd genomen.

De appelland stelt dat hij wettig verhinderd was en dat er geen toepassing kon worden gemaakt van artikel 19 § 2 van het Koninklijk

Besluit tot bepaling van de werkingregels en het procedurereglement van de Kamers van Eerste Aanleg en de Kamers van Beroep bij de dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV.

In de tweede plaats roept de appelland de schending in van artikel 7 van het EVRM.

De appelland stelt immers dat artikel 73bis waarnaar de geïntimeerde verwijst werd aangepast in 2010, zijnde na de feiten zoals opgesomd in de beslissing a quo.

Tenslotte stelt de appelland dat de bestreden beslissing zonder enig verder onderzoek vaststelde dat alle aangerekende verstrekkingen ten onrechte werden aangerekend, terwijl appelland kan aantonen dat een groot deel van de aangiftes van individuele behandelingen op het kabinet van de logopedist wel degelijk de realiteit weerspiegelen.

Minstens stelt de appelland dat niet elke verstrekking kan aangemerkt worden als zijnde niet gepresteerd.

In ondergeschikte orde vraagt de appelland de terugvordering te beperken tot 1/3de.

De appelland is tevens van oordeel dat hij ter goeder trouw handelde, en hem geenszins een administratieve sanctie kan worden opgelegd.

2. Standpunt van de geïntimeerde

De geïntimeerde is van oordeel dat de Kamer van Eerste Aanleg wel degelijk een beslissing kon nemen zonder de aanwezigheid van de heer A... en diens raadsman op basis van artikel 19 § 2 van het procedurereglement. De geïntimeerde sluit zich aan bij de motieven van de bestreden beslissing.

De geïntimeerde betwist de argumentatie van appelland dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 7 EVRM. De geïntimeerde wijst erop dat de basis waarop de tenlasteleggingen zijn geformuleerd zeer duidelijk is en ook zo wordt weergegeven in de synthesesnota die deel uitmaakt van het neergelegde dossier.

Wat de tenlasteleggingen betreft wijst de geïntimeerde op het feit dat tijdens het onderzoek de appelland niet kon aantonen welke

verstrekkingen eventueel met de realiteit strookten en welke fictief, op school of in groep verstrekt.

De geïntimeerde is van oordeel dat de argumentatie van appellant geenszins opweegt tegen de vaststellingen. De door de Kamer van Eerste Aanleg weerhouden tenlasteleggingen zijn dan ook correct.

De geïntimeerde vraagt om de beslissing te bevestigen wat de terugvordering betreft.

Wat de sanctie betreft maakt de geïntimeerde toepassing van het principe van de mildere strafwet (artikel 2, lid 2 SW).

De sanctie bepaald in het (intussen opgeheven) artikel 225, 3° van het Sociaal Strafwetboek is gunstiger voor de geïntimeerde en dient dan ook te worden toegepast.

*
* *

BEOORDELING

1. Over de beweerde schending van het recht van verdediging

Volledig ten onrechte stelt de appellant dat zijn recht van verdediging werd geschonden doordat op de zitting van de Kamer van Eerste Aanleg de zaak in zijn afwezigheid en dat van zijn raadsman werd behandeld.

De appellant beroept zich meer bepaald op artikel 6.3.c) van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Dit artikel bepaalt het volgende : *“ Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, heeft in het bijzonder de volgende rechten: zich zelf te verdedigen of daarbij de bijstand te hebben van een raadsman naar eigen keuze of, indien hij niet over voldoende middelen beschikt om een raadsman te bekostigen, kosteloos door een toegevoegd advocaat te kunnen worden bijgestaan, indien de belangen van een behoorlijke rechtspleging dit eisen “.*

In tegenstelling tot hetgeen de appellant poneert, had de appellant de mogelijkheid om zichzelf en door zijn raadsman te laten verdedigen.

De Kamer van Beroep wijst erop dat de rechtsdag dd 19 april 2012 voor de Kamer van Eerste Aanleg werd vastgesteld conform

de regels bepaald in het procedurereglement. De appelland werd reeds bij brief van 27 februari 2012 regelmatig opgeroepen.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de raadsman van de appelland slechts kort voor de zitting contact heeft genomen met de griffie om te verwittigen dat hij niet aanwezig kon zijn.

Er werd vastgesteld dat de geïntimeerde door de appelland zelfs niet eens werd ter kennis gebracht dat appelland afwezig zou zijn en dat er telefonisch om uitstel werd verzocht. Dit werd ook ter zitting van de Kamer van Beroep bevestigd door de raadsman van appelland.

In die omstandigheden kon de geïntimeerde perfect vragen dat conform artikel 19 § 2 de Kamer van Eerste Aanleg zou oordelen over de zaak.

Ten onrechte stelt de appelland dat hij wettig verhinderd zou zijn omdat zijn raadsman op de zitting van de Kamer van Inbeschuldigingstelling moest pleiten.

De Kamer van Beroep wijst erop dat de rechtsdag voor de Kamer van Eerste Aanleg aan de raadsman van appelland reeds ter kennis werd gebracht bij brief van 27 februari 2012.

De raadsman van appelland had zijn schikkingen kunnen treffen, nu een zitting van de Kamer van Inbeschuldigingstelling minstens drie dagen voordien ter kennis wordt gebracht van de beklagde en zijn raadsman.

In die gegeven omstandigheden kon de Kamer van Eerste Aanleg dan terecht oordelen over de zaak.

2. Over de beweerde schending van artikel 7 EVRM

Ten onrechte beroept de appelland zich op artikel 7.1 EVRM om te stellen dat de Kamer van Eerste Aanleg zich bij de terugbetaling en het opleggen van de sanctie baseerde op reglementen die nog niet van toepassing waren op het ogenblik van de beweerde inbreuken.

Het is juist dat artikel 73bis van de ZIV-wet van 14 juli 1994 werd aangepast in 2010, zijnde na de feiten zoals opgesomd in de bestreden beslissing.

De appellant vergeet echter dat reeds vóór de wetswijziging in 2010 artikel 73bis, 2° volgende bepaling bevatte: “*Onverminderd eventuele straf- en/of tuchtrechtelijke vervolgingen en onafgezien van de bepalingen uit de overeenkomsten of verbintenissen bedoeld in Titel VIII, is het de zorgverlener en gelijkgestelden verboden, op straffe van de maatregelen voorzien in artikel 142, § 1: hogervermelde reglementaire documenten op te stellen, te laten opstellen, af te leveren of te laten afleveren wanneer de verstrekkingen niet voldoen aan de voorwaarden bepaald in deze wet, zijn uitvoeringsbesluiten of de krachtens deze wet afgesloten overeenkomsten en akkoorden*”.

Terecht stelt de geïntimeerde dat de reglementaire basis waarop de tenlastelegging is gebaseerd, te vinden is in de bepalingen van artikel 53 van de Wet van 14 juli 1994 en artikel 36 van de nomenclatuur van de geneeskundige verzorging.

De verwijzing naar de Verordening van 28 juli 2003 tot uitvoering van artikel 22, 11° van de wet van 14 juli 1994 verduidelijkt artikel 22, 11° van de wet, doch vormt op zichzelf niet de basis van de weerhouden inbreuken.

Er is dan geen sprake van enige schending op artikel 7.1 EVRM.

3. Over de inbreuken

De Kamer van Beroep is van oordeel dat aan de hand van de processen-verbaal van verhoor van appellant die werden afgenomen op 10 maart 2009 en 27 november 2009, en het proces-verbaal van vaststelling opgesteld op 22 januari 2010 de weerhouden inbreuken genoegzaam bewezen zijn.

Door de appellant kan niet worden betwist dat hij logopediezittingen, die boven de dertig minuten uitliepen, als twee of drie zittingen (met fictieve data) werden aangerekend in strijd met de reglementering.

Het bewijs van die inbreuk wordt eveneens geleverd aan de hand van de facturatie-documenten die naar aanleiding van het onderzoek werden overgelegd.

Op de vraag van appellant om de weerhouden verstrekkingen te verminderen tot 1/3de kan niet worden ingegaan, nu de appellant niet het bewijs levert van het feit dat de fictieve boekingen (in

meerdere sessies op andere dagen) maximaal 1/3de van die boekingen uitmaakt.

Door de appellant kan eveneens niet worden betwist dat hij logopediezittingen attesteerde als individuele zittingen, terwijl duidelijk aan de hand van de verklaringen van de ouders van de kinderen, de schooldirecteurs bleek dat de kinderen logopedie kregen in kleine groepjes (gaande van 2 tot 5). Het gaat dan ook duidelijk niet om 'individuele' sessies. Deze inbreuk staat eveneens vast.

Tenslotte werd aan de hand van het proces-verbaal van vaststelling aangetoond dat appellante logopediezittingen die werden uitgevoerd op school attesteerde als zijnde uitgevoerd in het kabinet van de logopedist.

Ook deze inbreuk werd rechtsgeldig bewezen. De nomenclatuur is op dit punt zeer duidelijk. De sessies dienen uitgevoerd te worden op het kabinet van de logopedist zelf, zijnde het adres waar hij bekend is bij het RIZIV. Een zaaltje dicht bij de school beantwoordt daar geenszins aan.

De Kamer van Eerste Aanleg heeft dan ook volledig terecht alle inbreuken weerhouden. Het bedrag van de uitgesproken terugvordering dient integraal te worden bevestigd.

4. Over de sanctie

Ten onrechte stelt de appellant dat hij ter goeder trouw is en dat er geen redenen zijn om hem een sanctie op te leggen.

De Kamer van Beroep treedt de argumentatie bij van de Kamer van Eerste Aanleg dat appellant blijkbaar hardleers is. De appellant werd reeds een sanctie opgelegd voor gelijkaardige feiten, doch heeft daar geen lessen uitgetrokken. In plaats van zich te conformeren naar de wettelijke reglementering, blijft hij dezelfde (foutieve) werkwijze hanteren.

Wat de sanctie betreft dient echter toepassing te worden gemaakt van het principe van de mildere strafwet zoals verwoord in artikel 2, lid 2 van het Strafwetboek (zie en vgl. Cass. 26 april 2010, R.W. 2010-11, 1214, hier navolgbaar).

Op het moment van de weerhouden inbreuken werden deze strafbaar gesteld krachtens artikel 225, 3° van het Sociaal Strafwetboek. De tekst van de wet luidde als volgt : " *Met een*

sanctie van niveau 2 worden bestraft de beoefenaars van de geneeskunst, de kinesitherapeuten, de verpleegkundigen en de paramedische medewerkers die een getuigschrift voor verstrekte hulp uitreiken terwijl niet is voldaan aan de bepalingen van de voormelde wet van 14 juli 1994 en de uitvoeringsbesluiten en-verordeningen ervan “.

Artikel 101 van het Sociaal Strafwetboek bepaalt dat de sanctie van niveau 2 bestaat uit hetzij een strafrechtelijke geldboete van 50 tot 500 euro, hetzij een administratieve geldboete van 25 tot 250 euro.

Artikel 102 van het Sociaal Strafwetboek bepaalt dat deze geldboete wordt verhoogd met de opdecimen.

Uit dit alles blijkt dat deze sanctie minder zwaar is dan de sanctie bepaald door artikel 142 § 1, 2° van de ZIV-wet van 14 juli 1994.

Op grond van het principe van de mildere strafwet, dient de Kamer van Beroep de minst zware sanctie op te leggen. Deze is voorzien door het toen in voege zijnde artikel 225, 3° van het Sociaal Strafwetboek.

De Kamer van Beroep is van oordeel dat de feiten ernstig zijn en houdt rekening met het feit dat appellant reeds voor gelijkaardige feiten een sanctie werd opgelegd. Om die redenen wordt de maximum administratieve sanctie bepaald in het Sociaal Strafwetboek opgelegd.

Deze bedraagt **250 euro, vermeerderd met 45 opdecimen**, zijnde in totaal **1.375,00 euro**. In die zin wordt de bestreden beslissing gewijzigd.

*
* *
*

OM DEZE REDENEN,

DE KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden,

Gelet op de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli

1994, in het bijzonder op de artikelen 144 en 145, en op artikel 112 van de Gezondheidswet van 13 december 2006;

Na beraadslaging in overeenstemming met het bepaalde in artikel 145 van de gecoördineerde wet, en artikel 19 van het Procedurereglement;

Recht doende op tegenspraak.

Bevestigt de bestreden beslissing voor wat betreft de weerhouden inbreuken het bedrag van de terugvordering (**33.039,87 euro**).

Stelt vast dat appellant inzake reeds eerder 10.000,00 euro heeft betaald aan geïntimeerde.

Wijzig de beslissing voor wat betreft de administratieve geldboete.

Legt aan de appellant een administratieve geldboete op van **250,00 euro vermeerderd met 45 opdecimen, aldus gebracht op 1.375,00 euro** .

Aldus uitgesproken door de Voorzitter op de buitengewone openbare terechtzitting van 23 april 2013 van de Kamer van Beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door:

- De heer Vincent DOOMS, raadsheer in het Arbeidshof te Gent, Voorzitter van de Kamer van beroep;
- De heer Martin VOLCKE, griffier van de Kamer van beroep.

Volgen de handtekeningen:

De griffier,

De Voorzitter,

Martin VOLCKE

Vincent DOOMS.

De Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en er in die taal over beraadslaagde, was samengesteld uit de heer Vincent DOOMS, magistraat-Voorzitter, en dokter Vera DE GROOF en dokter Joël BOYDENS, leden voorgedragen door de verzekeringsinstellingen, alsmede de mevrouw Marleen D'HONDT en de heer Chris DE BAL, leden voorgedragen door de representatieve organisaties van de logopedisten; de leden voorgedragen door de verzekeringsinstellingen en representatieve organisaties van de logopedisten hebben aan de beraadslaging deelgenomen bij wege van advies. De Kamer van beroep werd bijgestaan door de heer Martin VOLCKE, griffier in de Kamer van beroep.

